AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)
2005. július 13.*

A T-40/03. sz. ügyben,

Julián Murúa Entrena (lakóhelye: Elciego [Spanyolország], képviseli: I. Temiño Ceniceros ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: I. de Medrano Caballero és G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtt:

* Az eljárás nyelve: spanyol.

a **Bodegas Murúa, SA** (székhelye: Elciego, képviseli: J. González Aparicio ügyvéd),

az OHIM második fellebbezési tanácsának (az R 599/1999-2. sz.) Bodegas Murúa, SA és Julián Murúa Entrena közötti felszólalási ügyben 2002. december 9-én hozott határozata ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (negyedik tanács),

tagjai: H. Legal elnök, P. Mengozzi és I. Wiszniewska-Białecka bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. február 10-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. augusztus 7-én benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a beavatkozónak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. július 23-án benyújtott válaszbeadványára,

a 2005. március 9-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes 1996. április 1-jén közösségi védjegybejelentési kérelmet nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994., L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. oldal) módosított változatának megfelelően.

2 A bejelentett védjegy az alábbi ábrás megjelölés volt:

3 Az áruk, amelyekre a védjegybejelentés szólt, a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-én kötött, felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás 33. osztályába tartozó termékek voltak, és a következő leírással szerepeltek (a bejelentésben): „borok".

4 A közösségi védjegybejelentés a *Közösségi Védjegyértesítő* 1997. augusztus 11-i, 14/97. számában került közzétételre.

5 1997. november 10-én a Bodegas Murúa, SA (a továbbiakban: a beavatkozó) felszólalást terjesztett elő a 40/94 rendelet 42. cikke alapján.

6 A felszólalás alapját képező jogalap a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja volt. A felszólalás egyrészt a Spanyolországban 1978. december 20-án bejegyzett, 865.063 lajstromszámú MURÚA szóvédjegyen, másrészt az 1984. március 20-án bejegyzett, 482.779 lajstromszámú, Németországra, Franciaországra, Ausztriára, Svájcra és a Benelux államokra kiterjedő oltalommal rendelkező, nemzetközi MURÚA szóvédjegyen alapult. E két védjegy a következő leírásnak megfelelő árukra vonatkozik: a 33. áruosztályba tartozó „mindenféle bor".

7 1999. július 2-án a felszólalási osztály helyt adott a felszólalásnak, és elutasította a bejelentett közösségi védjegy lajstromozását.

8 1999. november 30-án a felperes fellebbezést nyújtott be az OHIM-nál a felszólalási osztály határozatával szemben.

9 Az OHIM második fellebbezési tanácsa 2002. december 9-i határozatában (a továbbiakban: a megtámadott határozat) helybenhagyta a felszólalási osztály határozatát, és elutasította a fellebbezést.

10 Lényegét tekintve a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy az ütköző védjegyek azonos árukra vonatkoztak, és a szóbeli elem, amely a bejelentett közösségi védjegy meghatározó eleme, mivel az a „Murúa" elemet, mint első helyen szereplő vezetéknevet tartalmazza, megegyezik a beavatkozó korábbi szóvédjegyeivel, és emiatt fennáll az ütköző védjegyek között az összetévesztés veszélye.

A felek kérelmei

11 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– kötelezze az OHIM-ot és a beavatkozót a költségek fele-fele arányban történő viselésére.

12 Az OHIM és a beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a kereseti kérelmet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

13 A felperes egyetlen jogalapra hivatkozik, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére.

A felek érvei

14 A felperes elsőként – azt követően, hogy általános jelleggel kifejtette, hogy az ítélkezési gyakorlatban elfogadott, az áruk hasonlósága és a védjegyek hasonlósága között fennálló kölcsönös függőség elvétől bizonyos körülmények esetén el lehet térni – azt veti a fellebbezési tanács szemére, hogy az helytelenül korlátozta vizsgálódását a bejelentett védjegy szóbeli elemére, anélkül, hogy elvégezte volna az ütköző megjelölések átfogó vizsgálatát. A felperes megítélése szerint a fellebbezési tanács által elkövetett hibák az ütköző megjelölések összehasonlításának három szintjén – vizuális, hangzásbeli és fogalmi – érzékelhetők.

15 Ami a megjelölések vizuális összehasonlítását illeti, a felperes emlékeztet arra, hogy a bejelentett védjegy egy összetett ábrás védjegy, amelynek felső részén egy rajz látható, amely egy fákkal és szőlővel övezett mezőgazdasági birtokot ábrázol, az alsó részén pedig egy címer található, amely felett a „Julián Murúa Entrena" kifejezés szerepel. A felperes szerint ezen ábrás elemek jelenléte kizárja az összetéveszthetőséget a korábbi védjeggyel. Ezért, a felperes véleménye szerint, a bejelentett védjegy vizsgálatát a torzítás veszélye nélkül nem lehet elvégezni kizárólag annak szóbeli alkotóelemének vizsgálatával, ahogyan azt a megtámadott határozat tette, mivel az ügy tárgyát képező megjelölések vizsgálatát az átfogó összehasonlítás szempontja alapján kellene elvégezni. Másrészt a felperes ragaszkodik ahhoz a tényhez, hogy a borágazatban, valamint a borpiac közös szervezéséről szóló, 1999. május 17-i 1493/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 179., 1. o.) alapján, a fogyasztók számára a címke különleges jelentőséggel bír a termék azonosítását szolgáló elemként. Tehát a bejelentett védjegy szóbeli elemét és annak ábrás elemeit – amelyek éppen a bor címkézését alkotják – egységes egészként kell értékelni.

16 Ami a hangzásbeli összehasonlítást illeti, a felperes kiemeli, hogy az ütköző megjelölések csak a „Murúa" kifejezés meglétében egyeznek, amely a korábbi védjegy egyetlen szóbeli eleme, miközben a bejelentett védjegy a „Julián Murúa Entrena" vezeték- és keresztnevekből áll. Habár a felperes elismeri, hogy a „Julián" keresztnév használata viszonylag gyakori, fenntartja, hogy a „Murúa" és az „Entrena" vezetéknevek összetétele viszonylag ritka, egyedülálló és eltérő jellege van, és hangzásbelileg könnyen megkülönböztethető. Ezért a felperes nem ért egyet a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 17. pontjában foglalt azon megállapításával, miszerint ha a spanyol fogyasztó egy keresztnévből (jelen esetben a „Julián" keresztnév) és két vezetéknévből (jelen esetben a „Murúa" és az „Entrena" vezetéknév) álló szóbeli elemmel találkozik, akkor általában elvonatkoztat a keresztnévtől és a második helyen szereplő vezetéknévtől (azokra nem fordít figyelmet). Ezzel szemben a spanyolhoz hasonló jogrendszerekben, ahol a természetes személyek anyakönyvi nyilvántartása a két vezetéknéven alapul, a felperes szerint a lényeg a szóban forgó szóbeli alkotóelem egyes összetevőinek megkülönböztető jellege.

17 Ami a fogalmi összehasonlítást illeti, a felperes szerint az ütköző megjelölések között e tekintetben elegendő eltérés van, lévén, hogy a bejelentett védjegy más elemek között tartalmazza a bejelentő saját nevét. E kérdéssel kapcsolatban bővebben is foglalkozva, a felperes úgy véli, hogy a beavatkozó fél nem sajátíthatja ki a kereskedelemben a „Murúa" szót oly módon, hogy ezáltal eltiltja a felperest saját vezetéknevének használatától. Ezen érv alátámasztására a felperes idézi a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989., L 40., 1. o.) 6. cikkének (1) bekezdését, amely a közösségi védjegyoltalom korlátaira vonatkozik, valamint idézi az OHIM korábbi határozathozatali gyakorlatát.

18 Másodsorban a felperes megerősíti, hogy bár tudatában van annak, hogy a nemzeti igazságszolgáltatási szervek határozatai nem kötik sem az OHIM-ot, sem az Elsőfokú Bíróságot, mégis felhívja ez utóbbi figyelmét azokra a tényállási elemekre, amelyek a jelen ügyet elkülönítik attól az ügytől, amelyben ugyanezen felek között sor került a spanyol legfelsőbb bíróság az 559/1994. sz., 1994. június 20-án hozott ítéletének meghozatalára. A felperes külön kiemeli, hogy az előbb említett ügyben vitatott „Julián Murúa Entrena" spanyol nemzeti védjegy, amelynek törlését a legfelsőbb bíróság elrendelte, kizárólag az említett szóbeli elemekből állt, szemben a

jelen ügy tárgyát képező, vitatott védjeggyel, továbbá megjegyzi, hogy az előbb említett ügyben alkalmazott spanyol jogszabályi rendelkezések időközben elavulttá váltak.

19 Végezetül a felperes ugyan elismeri, hogy a beavatkozó fél megvásárolta a felperes apjától azon védjegyek egy részét, amelyeknek eredeti jogosultja ő maga (a felperes) volt, azonban meglepetését fejezi ki azon – a beavatkozó fél által figyelembe venni kért – tény miatt, miszerint összetéveszthetőség áll fenn azon védjegyek között, amelyek Spanyolországban és Dániában hosszú időn keresztül békésen léteztek egymás mellett. Ezen kívül a felperes kérelméhez mellékelten számos olyan dokumentumot nyújtott be, amely annak bizonyítására szolgál, hogy több olyan spanyol bejegyzés létezik, amely tartalmazza a „Murúa" szót, és ami – megítélése szerint – azt jelzi, hogy a piacon e védjegyek békésen létezhetnek egymás mellett. A felperes ezen kívül a kérelméhez csatolt egyéb olyan dokumentumokat is, amelyek azt mutatják, hogy a borágazatban számos olyan bejegyzés létezik egymás mellett a piacon, amely több közös szóbeli elemet is tartalmaz.

20 Az OHIM előzetes jelleggel felhívja a figyelmet arra, hogy a „Murúa" szót tartalmazó, több spanyol bejegyzés állítólagos békés egymás mellett létezésének bizonyítására a kérelemhez mellékelten benyújtott dokumentumok előterjesztésére először az Elsőfokú Bíróság előtt került sor, és emiatt azok elfogadhatatlanok.

21 Ami az ügy érdemét illeti, azt követően, hogy emlékeztetett arra, hogy a fellebbezési tanács az összetéveszthetőséget kizárólag az ütköző védjegyek spanyol fogyasztóinak szemszögéből vizsgálta, az OHIM elutasítja a felperes állításait.

22 Az OHIM először is megerősíti a bejelentett védjegyet illetően, hogy a „Julián Murúa Entrena" szóbeli elem azáltal, hogy a megjelölés kiemelt részeként szerepel, a védjegy meghatározó elemét képezi. Az OHIM véleménye szerint viszont a védjegyet alkotó

ábrás elemek csupán díszítő, vagyis kiegészítő jellegűek, tekintettel arra, hogy azok a gyakorlatban a borok címkézésénél használatosak.

23 Másodsorban, az iménti pontosítást követően az OHIM úgy véli, hogy a bejelentett védjegy meghatározó szóbeli eleme és a korábbi védjegy közötti összehasonlítás bizonyos vizuális hasonlóságokat tárt fel a két védjegy között. Még ha az OHIM egyet is értene ugyan a felperes véleményével a címkének a borágazatban betöltött rendkívül fontos szerepét illetően, megítélése szerint azonban bizonyos, hogy a fogyasztók valamely bor megkülönböztető jelzőjeként az azt azonosító szóbeli elemet szokták megőrizni az emlékezetükben.

24 Ami a hangzásbeli összehasonlítást illeti, bár az OHIM kiemeli, hogy a megtámadott határozat erre vonatkozóan nem tartalmaz semmilyen megállapítást, mégis úgy véli, hogy az ütköző megjelölések hangzásbeli szempontból hasonlóak.

25 A fogalmi hasonlóságot illetően az OHIM véleménye szerint főszabályként ilyen hasonlóság akkor áll fenn, ha az érintett vásárlóközönség észlelésében a két ütköző megjelölés azonos vagy hasonló jelentéstani tartalommal rendelkezik. Jelen esetben az OHIM megítélése szerint a két ütköző megjelölés közös fogalmi eleme azon a tényen alapul, hogy azok spanyol kereszt- és vezetéknevekből tevődnek össze, amelyeket ilyen minőségükben ismer fel az érintett vásárlóközönség, és ezért a „Murúa" vezetéknevet a bejelentett védjegy szóbeli eleme meghatározó részének kell tekinteni, miközben az ugyanakkor a korábbi védjegy egyetlen eleme.

26 Ezen kívül, még ha az OHIM el is ismeri, hogy a spanyol anyakönyvi nyilvántartás alkalmazásában a természetes személyeket két vezetéknévvel azonosítják, megítélése szerint nem kevésbé bizonyos, hogy az első helyen szereplő vezetéknév a másodikhoz viszonyítva hangsúlyosabb, mivel az érintett közönség a személyeket

általában kizárólag az első helyen szereplő vezetéknévből azonosítja. Ebből az OHIM véleménye szerint az következik, hogy hangsúlyozottan fennáll a fogalmi hasonlóság a két szemben álló megjelölés között, mivel a „Murúa" szó mindkét megjelölésben jelen van.

27 Az előbbiekből az OHIM azt a következtetést vonja le, hogy az ütköző védjegyek között fennáll az összetévesztés veszélye, az ütköző védjegyek által jelölt áruknak a felperes által sem vitatott azonosságára, valamint a megtámadott határozatban szereplő ütköző megjelölések hasonlóságára figyelemmel. Az OHIM külön kiemeli, hogy az a fogyasztó, aki már ismeri a korábbi védjeggyel jelölt borokat, annak az objektív veszélynek van kitéve, hogy a „Julián Murúa Entrena" feliratú címkével jelölt borról azt hiheti, hogy az a korábbi védjeggyel jelölt borokat gyártó, ugyanazon cég egy újabb terméke. Egyébiránt az OHIM hangsúlyozza, hogy a felperes azon állításának, miszerint a védjegyek és a termékek hasonlósága közötti kölcsönös függőség elvétől bizonyos körülmények esetén el lehet térni, nem releváns, mivel ilyen körülményekre a felperes korábban semmilyen módon nem hivatkozott.

28 Harmadszor, ami a legfelsőbb bíróságnak a fenti 18. pontban idézett határozatát illeti, az OHIM úgy véli, hogy bár nincs kötve a nemzeti igazságszolgáltatási szervek által hozott határozatokhoz, azért azok a ténybeli és jogi elemek, amelyek a legfelsőbb bíróság határozatának kiindulási alapját képezték, hasznosak lehetnek a jogvita megoldása szempontjából. Az OHIM különösen kiemeli egyrészről azt, hogy az említett határozat szinte megcáfolja a felperes azon érveit, miszerint az ütköző védjegyek békésen léteztek volna egymás mellett spanyol területen, másrészről pedig mutatja a felperes azon szándékát, hogy ezúttal mint ábrás védjegyet szeretné lajstromoztatni közösségi védjegyként azt a szóbeli megjelölést, amellyel kapcsolatban a legfelsőbb bíróság ítéletet hozott.

29 Végezetül az OHIM elutasítja azt a kifogást is, amelyet a felperes arra alapoz, hogy a beavatkozó fél állítólagosan kisajátítja a vezetéknevét, pontosítva egyrészről azt, hogy a védjegyoltalom korlátai kizárólag akkortól fogva alkalmazhatóak, ha a védjegy már lajstromozásra került. Másrészt az OHIM úgy véli, hogy a vezetéknevekkel való szabad rendelkezés joga kikövetkeztethető a legfelsőbb bíróság idézett ítéletében foglalt iránymutatásból is, amely szerint a vezetéknév nem mentesül az össze-

téveszthetőség vizsgálata alól abban az esetben, ha azt valamely gazdasági szereplő védjegyként szeretné használni. Következésképpen az OHIM szerint a fellebbezési tanács helyesen állapította meg azt, hogy a védjegyoltalom korlátai jelen esetben semmiképpen nem érintik az ütköző védjegyek közötti összetéveszthetőség vizsgálatát.

30 A beavatkozó fél előzetes jelleggel megemlíti, hogy a spanyol jognak megfelelő, és a felperes édesapjával kötött szerződésben foglalt átruházás révén vált a korábbi védjegy jogosultjává. A beavatkozó következésképpen fenntartja, hogy a felperes jelen pillanatban nem akadályozhatja az említett védjegy kizárólagos használatát. Egyébiránt a beavatkozó szembehelyezkedik a felperes azon állítása ellen is, miszerint a korábbi védjegy spanyol területen hosszú időn keresztül egymás mellett létezett a felperes, Julián Murúa Entrena korábbi spanyol szóvédjegyével, amely ugyanezen szóbeli elemet tartalmazta, mint a bejelentett védjegy. Állítása szerint valójában az ugyanezen felek közötti ügy – amelynek eredményeként a legfelsőbb bírósági ítélet megszületett – minden ténybeli körülménye épp ezek ellenkezőjére utal.

31 Ami az ütköző megjelöléseknek a fellebbezési tanács által elvégzett összehasonlítása eredményeként megszületett értékelést illeti, a beavatkozó alapvetően az OHIM által kifejtett véleménnyel ért egyet. Az ügyben szereplő első helyen szereplő vezetéknév jelentőségét illetően a beavatkozó hozzáteszi, hogy abban a múltbeli időszakban, amikor a spanyol „Julián Murúa Entrena" szóvédjegyet a felperes – még azt megelőzően, hogy azt a legfelsőbb bíróság említett ítélete törölte – használta, a felperesnek soha nem jutott eszébe a második helyen szereplő vezetéknevét használni, ugyanakkor viszont több alkalommal is az első helyen szereplő vezetéknevét használta.

32 Az ütköző védjegyek közötti összetéveszthetőséggel kapcsolatban a beavatkozó rámutat arra, hogy annak a veszélye reális, mivel azon kívül, hogy a fellebbezési tanács által elvégzett elemzés bizonyító erejűnek vehető, az említett összetévesztés a múltban be is következett. Véleménye szerint e tekintetben irrelevánsak a felperesnek a címkézés fontosságára vonatkozó és a „Murúa" szót magukban foglaló védjegyek létezésével kapcsolatos állításai. Ami az első szempontot illeti, a

beavatkozó úgy véli, hogy a címkézés, amelyre mindig a védjegy lajstromozását követően kerül sor, feltéve, hogy a bejelentett védjegy lajstromozásra kerül, egy további tényezőjét képezi az összetéveszthetőségnek, mivel a címkén nemcsak a védjegyjogosult neve, hanem a cég székhelye is feltüntetésre szokott kerülni. Márpedig – teszi hozzá – jelen esetben a felperes és a beavatkozó vállalkozásának székhelye azonos helyen található. A vásárlóközönség ebből következően azt hiheti, hogy az ütköző védjegyek ugyanattól a vállalkozástól származnak, vagy adott esetben gazdaságilag egymáshoz kapcsolódó vállalkozástól származnak. Ami a második szempontot illeti, a beavatkozó úgy véli, hogy azok a védjegyek, amelyekre a felperes hivatkozik, nem relevánsak, mivel azok különféle egyéb bortermékekre vonatkoznak, amelyek tekintetében semmi sem akadályozza azt, hogy főszabály szerint lajstromozásra kerüljenek.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

33 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontja értelmében a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt.

34 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint fennáll az összetévesztés veszélye, amikor a fogyasztóközönség azt hiheti, hogy az adott áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól, vagy adott esetben gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak. Ugyanezen ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni annak alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, a jelen ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (l. az Elsőfokú Bíróság T-162/01. sz., Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS) ügyben 2003. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2821. o.] 31–33. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

35 Ahogy az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, az összetéveszthetőség átfogó mérlegelésénél az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságát illetően a megjelölések által keltett együttes benyomást kell alapul venni, különösen a megkülönböztető és domináns jegyeik figyelembevételével (az Elsőfokú Bíróság T-292/01. sz., Phillips-Van Heusen kontra OHIM – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel [BASS] ügyben 2003. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4335. o.] 47. pontja, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

Az érintett vásárlóközönség

36 Jelen ügyben a korábbi védjegyeket illetően, ahogyan az a fenti 6. pontban szerepel, a felszólalás egyrészt a 865.063 lajstromszámú, Spanyolországban lajstromozott szóvédjegyen, másrészt a 482.779 lajstromszámú, Németországra, Franciaországra, Ausztriára, Svájcra és a Benelux-államokra kiterjedő oltalommal rendelkező, nemzetközi szóvédjegyen alapul. Ebből következően az érintett vásárlóközönség elsősorban a spanyol, a német, a francia, az osztrák, a svájci és a Benelux-államokbeli fogyasztóközönség.

37 A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjában foglalt kizáró ok alkalmazásához elegendő annak bizonyítása, hogy a fent említett tagországok valamelyikében fennáll az érintett vásárlóközönségnél az összetévesztés veszélye.

38 Ki kell emelni azonban, hogy a fellebbezési tanács kizárólag az ütköző megjelölések közötti hasonlóságot és az összetéveszthetőségnek a spanyol vásárlóközönség általi észlelését vizsgálta, azt az implicit következtetést vonva le, hogy a vizsgálat eredménye kiterjed a beavatkozó fél összes korábbi „védjegyére".

39 Az ezen érvelés jogszerűségéről való véleménynyilvánítás szükségessége nélkül pontosítani kell azt, hogy a bejelentett védjegy és a beavatkozó korábbi nemzetközi védjegye közötti hasonlóság fokára vonatkozó bármiféle megállapítás kizárólag akkor bírhat jelentőséggel, ha vélelmezhető, hogy az Elsőfokú Bíróság kizárja a spanyol vásárlóközönségnél a bejelentett védjegy és a Spanyolországban korábban lajstromozott védjegy közötti összetéveszthetőséget a felperes által előterjesztett – és a fellebbezési tanács által ezzel ellentétesen értelmezett – érvelés alapján.

40 Következésképpen meg kell állapítani azt, hogy vajon – ahogyan azt a felperes állítja – a fellebbezési tanács megsértette-e az említett rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjában foglaltakat azáltal, hogy azt a következtetést vonta le, hogy a spanyol vásárlóközönségnél fennáll az ütköző védjegyek között az összetévesztés veszélye.

41 Jelen ügyben a jogvita tárgya a megjelölések összehasonlítása. A felek nem vitatják az ütköző védjegyekkel jelölt áruk azonosságát.

A megjelölések hasonlósága

42 Egyértelműnek tűnik, hogy a spanyol vásárlóközönség úgy érzékeli a bejelentett védjegyet alkotó szóbeli elemet, mint egy személynevet (keresztnév + vezetéknevek) és a korábbi védjegyet, mint egy családnevet. Az is egyértelműnek látszik, hogy az első helyen szereplő vezetéknév, amely a bejelentett védjegy szóbeli elemét alkotja, és amely a korábbi védjegy egyetlen eleme, azonos.

43 Ezért a jogvita tárgya főként az a kérdés, hogy – ahogyan azt a felperes állítja – az ábrás elemek, a keresztnév és a második helyen szereplő vezetéknév jelenléte a bejelentett védjegyben elegendő-e a spanyol fogyasztónál az összetévesztés veszélye fennállásának teljes kizárásához, illetve ezzel szemben a „Murúa" szó jelenléte a bejelentett védjegyben annak olyan meghatározó elemét képezi-e az érintett vásárlóközönség szemszögéből, amelynek alapján a bejelentett védjegy összetéveszthető a korábbi védjeggyel.

44 E kérdés megvizsgálása előtt két előzetes észrevételt kell tenni.

45 Egyrészt, a felperesnek a 89/104 irányelv 6. cikke (1) bekezdése a) pontján alapuló állításával kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az említett rendelkezés a gazdasági tevékenység körében a nemzeti védjegyek által azok jogosultjainak biztosított jogok korlátaira vonatkozik, azáltal, hogy kifejezetten megtiltja a védjegy jogosultjának azt, hogy harmadik feleket az üzleti életben eltiltson saját nevük és címük használatától, amennyiben az ilyen használat az ipar vagy a kereskedelem terén megfelel a jogok jóhiszemű gyakorlásának.

46 Következésképpen nem lehet figyelembe venni az említett rendelkezést valamely közösségi védjegy lajstromozási eljárása keretében, mivel az a harmadik felekre nézve nem keletkeztet jogot saját nevük vagy címük védjegyként történő használatára, ahogyan azt a felperes is megerősíti, hanem arra korlátozódik, hogy kimondja azt, hogy a harmadik felek azt leíró céllal használhatják, azaz, mint a termék minőségére vagy egyéb jellemzőire vonatkozó jelölésként, amennyiben az efféle használat az ipar vagy a kereskedelem terén a jogok jóhiszemű gyakorlásának megfelel (a Bíróság C-404/02. sz. Nichols-ügyben 2004. szeptember 16-án hozott ítélete [EBHT 2004., I-8499. o.] 33. pontja, valamint a 40/94 rendelet 12. cikke (1) bekezdése a) pontját illetően az Elsőfokú Bíróság T-20/02. sz., Interquell kontra OHIM – SCA Nutrition (HAPPY DOG) ügyben 2004. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 2004., II-1001. o.] 56. pontja).

47 Másrészről pontosítani kell, hogy a fenti 34. és 35. pontban említett ítélkezési gyakorlat teljes mértékben alkalmazandó a valamely vezetéknévből vagy vezetéknevekből képzett megjelölés közösségi védjegybejelentési kérelme tekintetében.

48 Valójában emlékeztetni kell arra is, hogy a 40/94 rendelet 4. cikke értelmében „közösségi védjegyoltalom tárgya lehet minden grafikailag ábrázolható megjelölés, így különösen a szó – beleértve a személyneveket, [...] ha e megjelölés alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztesse más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól".

49 Ezért valamely olyan megjelölés közösségi védjegybejelentési kérelme, amely egészben vagy részben személynévből vagy személynevekből áll, nem kerülheti meg azokat a lajstromozásra vonatkozó értékelési szempontokat, amelyek a többi védjegy-kategóriára vonatkoznak. Valójában, még ha e megjelölések a 40/94 rendelet 4. cikke értelmében közösségi védjegyoltalom tárgyai is lehetnek ugyan, amennyiben alkalmasak arra, hogy valamely vállalkozás áruit vagy szolgáltatásait megkülönböztessék más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól, a 40/94 rendelet egyik rendelkezése sem állapít meg eltérő értékelési szempontokat az ilyen típusú megjelölések lajstromozására a többi olyan megjelölésre vonatkozóktól, amelyek közösségi védjegyoltalom tárgyai lehetnek. Ezért ugyanúgy, ahogy megállapításra került, hogy a személynévből alkotott védjegyek megkülönböztető képességének értékelési szempontjai azonosak a többi védjegyre alkalmazandó értékelési szemponttal (a fenti 46. pontban említett Nichols-ügyben hozott ítélet 25. pontja), ugyanez vonatkozik a bejelentett közösségi védjegy és a korábbi védjegy közötti összetéveszthetőség vizsgálatára szolgáló szempontokra is a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontja értelmében. (lásd értelemszerűen az Elsőfokú Bíróság T-185/03. sz., Fusco kontra OHIM – Fusco International [ENZO FUSCO] ügyben 2005. március 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2005., II-715. o.] 45. pontját).

50 Ebből következik, hogy valamely olyan megjelölés, amely egy természetes személy keresztnevét és vezetékneveit tartalmazza, nem lajstromozható közösségi védjegyként, amennyiben viszonylagos kizáró ok merül fel az esetében a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján.

51 Ezekre az előzetes pontosításokra figyelemmel elsőként azt kell megállapítani, hogy nem adható hely a felperes azon állításának, miszerint a fellebbezési tanács helytelenül korlátozta az ütköző megjelölések összehasonlítását kizárólag azok szóbeli elemeire.

52 Megjegyzendő, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az olyan összetett védjegy, amelynek egy vagy több alkotóeleme megegyezik egy másik védjegyével, vagy hasonlít ahhoz, csak akkor tekinthető ehhez a védjegyhez hasonlónak, ha az utóbbi meghatározó elemét képezi az összetett védjegy által keltett összbenyomásnak. Ez az eset áll fenn akkor, ha ez az alkotóelem már önmagában alkalmas arra, hogy meghatározza az érintett vásárlóközönségben a védjegyről alkotott képet azáltal, hogy a védjegy többi összetevője elhanyagolhatóvá válik a védjegy által keltett összbenyomás szempontjából (az Elsőfokú Bíróság T-6/01. sz., Matratzen Concord kontra OHIM – Hukla Germany (MATRATZEN) ügyben 2002. október 23-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4335. o.] 33. pontja, valamint a T-117/02. sz. Grupo El Prado Cervera kontra OHIM – Héritiers Debuschewitz [CHUFAFIT] ügyben 2004. július 6-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2073. o.] 45. pontja).

53 Ez a megközelítés nem jelenti azt, hogy az összetett védjegynek csak az egyik összetevőjét kell figyelembe venni, és azt összehasonlítani a másik védjeggyel. Ezt az összehasonlítást a szóban forgó védjegyek megvizsgálásával kell elvégezni, mindegyiket egészében figyelembe véve. Ez azonban nem zárja ki azt, hogy egy összetett védjegy által az érintett vásárlóközönség emlékezetében megmaradó összbenyomást egyes körülmények között ne uralhatná annak valamelyik eleme vagy elemei (a fenti 52. pontban említett MATRATZEN-ügyben hozott ítélet 34. pontja).

54 Az összetett védjegyek alkotóelemének vagy alkotóelemeinek meghatározó jellegét illetően a konkrét esetben ezeknek az alkotóelemeknek a lényeges jellemzőit kell figyelembe venni, és azokat összehasonlítani a többi összetevő-elemmel. Másrészről, kiegészítő jelleggel figyelembe lehet venni a különböző összetevők egymáshoz viszonyított helyzetét az összetett védjegyen belül (a fenti 52. pontban említett MATRATZEN-ügyben hozott ítélet 35. pontja).

55 Jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozat 17. pontjában a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a bejelentett védjegy ábrás eleme, amely

egy fákkal és szőlővel övezett mezőgazdasági birtokot ábrázol, enyhe megkülönböztető képességgel rendelkezik a védjeggyel érintett áruk tekintetében, és ebből következően az említett védjegy szóbeli eleme – nevezetesen a „Julián Murúa Entrena" – határozza meg a megjelölés által keltett összbenyomást.

56 Ez az érvelés nem elfogadható. Valójában az olyan termékeknél, mint a bor, egy szőlővel és fákkal övezett mezőgazdasági birtok ábrázolása nem képez olyan elemet, amely alapján az érintett vásárlóközönség észlelésénél ezen ábrás elem határozná meg azt a benyomást, amelyet később a bejelentett védjegyről majd emlékezetében megőriz. Ezzel szemben viszont, ahogyan azt az OHIM helyesen megállapította, a fogyasztók ahhoz szoktak hozzá, hogy a borokat az azok azonosítására szolgáló szóbeli alkotóelemek alapján nevezik meg, illetve ismerik fel, amennyiben ezen alkotóelem a szőlőtermelőt, vagy azt a birtokot jelöli, ahol a bort előállítják.

57 Ezen értékelésnek ki kell terjednie a bejelentett védjegy szóbeli eleme alatt elhelyezkedő címerpajzsra is. Továbbá kiemelendő, hogy tekintettel az említett pajzsok ábrájának a bejelentett védjegyen belüli helyére és méretére, azok csupán díszítőelemet alkotnak tényleges hatás nélkül, ahogyan arra a felszólalási osztály rámutatott. Ezért ez az alkotóelem nem meghatározó azon benyomás szempontjából, amelyet az érintett vásárlóközönség a bejelentett védjegyről emlékezetében megőriz.

58 Egyébiránt a felperes által megfogalmazott azon kifogás, amelyet a felperes a borok címkézésének az Európai Közösségen belüli jelentőségére alapít, és amely véleménye szerint megfosztja az OHIM-ot attól a jogtól, hogy az meghatározza a bejelentett védjegy meghatározó és megkülönböztető elemeit, jelen esetben irreleváns.

59 Igaz ugyan, hogy az 1493/1999 rendeletben foglaltaknak megfelelően a címkézés alapvető jellemzője a rendelet tárgyát képező borok jelölésének.

60 Azonban ez a jellegzetesség nem áll ellentétben azzal, hogy a 40/94 rendelet értelmében, amikor a címke olyan védjegyet foglal magában, amelynek közösségi oltalmát közösségi védjegybejelentésben kérték, ez utóbbi védjegyet az OHIM megvizsgálhatja azon felszólalási eljárás keretében, amelynek megindítására az e rendeletben foglaltaknak megfelelően került sor, annak érdekében, hogy meghatározza annak meghatározó és megkülönböztető elemét vagy elemeit.

61 A többi kérdést illetően megjegyzendő, hogy az OHIM által végzett vizsgálat nem vitatja a címkézés jelentőségét a fogyasztók védelme szempontjából, amelynek célkitűzésével az 1493/1999 rendelet kifejezetten foglalkozik. Ezzel szemben viszont az említett vizsgálat hozzájárul a címkézés oltalmához azáltal, hogy biztosítja azt a lehetőséget, hogy valamely bor címkéjén található védjegy ne eredményezzen összetéveszthetőséget a fogyasztóknál, különösen ami azon természetes vagy jogi személyek azonosítását illeti, akik vagy amelyek a termék előállításában vagy forgalmazásában részt vesznek az 1493/1999 rendelet 48. cikke, illetve VII. melléklete F. pontja értelmében.

62 E körülmények miatt a felperes első érvét el kell utasítani.

63 Másodszor, a felperes fenntartja, hogy a fellebbezési tanács helytelenül állapította meg azt, hogy a bejelentett védjegyen belül az első helyen szereplő „Murúa" vezetéknév képezi a meghatározó elemét a „Julián Murúa Entrena" szóösszetételnek.

64 Emlékeztetni kell arra, hogy a „Murúa" vezetéknévnek a bejelentett védjegyen belüli meghatározó jellegének értékelésekor a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 17. pontjában rámutatott a következőkre:

„[...] Spanyolországban az első helyen szereplő vezetéknév különös jelentőséggel bír az olyan összetett védjegy esetében, amely a jogosult kereszt- és vezetékneveiből tevődik össze, mivel az átlagfogyasztó általában nem fordít különösebb figyelmet a keresztnévre és a második helyen szereplő vezetéknévre. Ezért a bejelentett védjegy és a felszólalás alapját képező védjegyek meghatározó eleme azonos."

65 Meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanácsnak az első helyen szereplő vezetéknévnek Spanyolországban elterjedt egyeduralmával kapcsolatos indokolásának szisztematikus jellegét nem árt azonban kicsit árnyalni. Valójában – az egyes konkrét esetek körülményeit tekintve – nem zárható ki az, hogy valamely, kereszt- és vezetéknevekből álló olyan megjelölés, amely közösségi védjegybejelentés tárgyát képezi, a spanyol vásárlóközönség számára megkülönböztető képességgel rendelkezzék, különösen a második helyen szereplő vezetéknév meglétének köszönhetően, amely így a szóban forgó megjelölés meghatározó elemét képezi.

66 A fellebbezési tanács azonban helyesen állapította meg azt a jelen esetben, hogy a „Murúa" vezetéknév a bejelentett védjegynek megkülönböztető jelleget ad, és így annak meghatározó elemét képezi.

67 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a személynevekből álló megjelölések észlelése az Európai Közösség különböző országaitól függően változhat (a fenti 49. pontban említett ENZO FUSCO-ügyben hozott ítélet, 52. pontja).

68 Jelen ügyben a felperes elismeri, hogy a „Julián" keresztnév, amely a bejelentett védjegy szóbeli elemeként szerepel, Spanyolországban viszonylag gyakori, és ezáltal különös megkülönböztető képességgel nem rendelkezik.

69 Ami azt a kérdést illeti, hogy Spanyolországban az érintett vásárlóközönség vajon nagyobb figyelmet fordít-e a bejelentett védjegyen belül a „Murúa" vezetéknévre, mint az „Entrena" vezetéknévre, az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy az említett ország ítélkezési gyakorlata, jóllehet nem köti a közösségi szerveket, hasznos iránymutatásokat adhat ez ügyben.

70 E kérdésben tehát figyelembeveendő a legfelsőbb bíróság 1994. június 20-i 559/1994 sz. ítélete, amely vita tárgyát képezi a jelen eljárás peres felei között, és amelyre már korábban hivatkoztak az OHIM előtti igazgatási eljárás során.

71 Emlékeztetni kell arra, hogy az előbb említett ügyben, amely a felperest és a beavatkozót egymással szembeállította, a legfelsőbb bíróság azt állapította meg, hogy a Spanyolországban bejegyzett „Julián Murúa Entrena" szóvédjegyet – amely azonos árukra vonatkozik, mint a védjegybejelentési kérelmében szereplő áruk – törölni kell, a spanyol vásárlóközönségnél fennálló, a korábbi MURÚA szóvédjeggyel való összetévesztés veszélye miatt, amely utóbbi jogosultja a beavatkozó, aki egyébiránt a felszólalást benyújtotta az OHIM-hoz. Egész pontosan a legfelsőbb bíróság azt állapította meg, hogy a „Viñas Murúa y Murúa" védjegyek ezt követő lajstromozásával az a következtetés vonható le, hogy a „Murúa" vezetéknév az említett védjegy meghatározó elemét képezi. A legfelsőbb bíróság ítélete szerint arra, hogy a piacon összetéveszthetőség alakulhatott ki, az világított rá, hogy az alperesen (azaz a jelen

ügybeli felperesen) kívüli, harmadik személyek, az ő beavatkozása nélkül, a riojai borok osztályozása során összetévesztették a Murúa y las Bodegas Murúa, S.A. védjegyeit a Bodegas Murúa Entrena, S.A. védjegyeivel, továbbá a „Murúa" védjegygyel jelölt bort a két említett vállalkozás termékének tulajdonították, ahogyan azt maga az alperes is elismerte, bár e tévedésért ő a harmadik személyeket okolta. E körülmények között a legfelsőbb bíróság úgy döntött, hogy „mivel a »Murúa« szó a borok azonosítására szolgál, és az említett szó miatt nem kerülhetett sor az alperes kérelmére a „Murúa Gangutia" és az „Heredad Murúa Gangutia" védjegyek lajstromozására, magától értetődik, hogy az igazgatási eljárásban emiatt el kellett utasítani a „Julián Murúa Entrena" védjegy lajstromozását is, illetve ezennel a bírósági eljárásban is meg kell állapítani a lajstromozott védjegy semmisségét".

72 Ezt követően ennek ellenkezőjének bizonyítása hiányában meg kell állapítani, hogy a bejelentett védjegyről az érintett közönség által alkotott benyomás nem lehet eltérő attól, amelyet a legfelsőbb bíróság megállapított, és amelyet ugyanezen érintett vásárlóközönség a „Julián Murúa Entrena" szóvédjegyről alkot. Valójában a bejelentett védjegyben szereplő ábrás elemek megléte ellenére ezek, ahogyan arra a fenti 56. és 57. pont rámutat, nem lehetnek meghatározóak azon benyomás szempontjából, amelyet az említett védjegy érintett közönsége az emlékezetében megőriz.

73 Másodsorban kiemelendő, hogy ami a vizuális aspektust illeti, a „Murúa" kifejezés a bejelentett védjegy szóbeli elemének közepén helyezkedik el, és függőleges irányban alá van támasztva a bejelentett védjegy ábrás elemeivel, különösen annak a címert ábrázoló elemével. Ez az ábrázolásmód a „Murúa" vezetéknév kiemelésére utal a keresztnévhez és a második helyen szereplő vezetéknévhez viszonyítva.

74 Harmadszor azt is meg kell állapítani, hogy hangzásbeli szempontból a bejelentett védjegy szóbeli eleme eltér ugyan a korábbi védjegytől a „Julián" keresztnév és az

„Entrena" vezetéknév jelenléte miatt, azonban pontosítani kell, hogy ahogyan azt a felperes a beadványaiban különböző bormegnevezések példáival kifejtette, a spanyol vásárlóközönség általában nem ejti ki a borok teljes elnevezését, hanem általában rövidítve nevezi meg azokat. Ez a körülmény, amelyet a felszólalási osztály szintén kiemelt, elegendő annak megállapításához, hogy hangzásbeli szempontból a spanyol fogyasztó a bejelentett védjegyet általában rövidítve fogja kiejteni, szokásosan a „Murúa" vezetéknévre, a felperes első helyen szereplő vezetéknevére való utalással.

75 Ebből következően a jelen ügyben nem kell hatályon kívül helyezni a fellebbezési tanács értékelését, amellyel a felszólalási osztály is azonos véleményen volt, amely szerint a „Murúa" vezetéknév, a felperes első helyen szereplő vezetékneve, amely a bejelentett védjegy szóbeli elemének alkotórésze, határozza meg azt a benyomást, amelyet a spanyol közönség az említett védjegyről emlékezetében majd megőriz.

76 Következésképpen a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy az ütköző megjelölések hasonlóak, mivel a bejelentett védjegy meghatározó szóbeli eleme, valamint a korábbi védjegy egyetlen eleme azonosak.

Az összetéveszthetőség

77 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőség értékelésének magában kell foglalnia bizonyos, a figyelembe vett tényezők – különösen a védjegyek közötti hasonlóság, illetve a jelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága – közötti kölcsönös függést is. Így a jelölt áruk vagy szolgáltatások közötti kis mértékű hasonlóságot

kiegyenlítheti a megjelölések közötti nagy mértékű hasonlóság (lásd analógiaként a Bíróság C-39/97. sz. Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1997., I-5507. o.] 17. pontját, valamint a 40/94 rendelet alkalmazásával kapcsolatban a fenti 34. pontban említett, GIORGIO BEVERLY HILLS-ügyben hozott ítélet 32. pontját).

78 Jelen ügyben megjegyzendő, hogy egyrészt nyilvánvaló, hogy az ütköző védjegyekkel jelölt áruk azonosak, másrészt pedig az ütköző megjelölések hasonlóak. E körülmények alapján az a következtetés vonható le, hogy az ütköző védjegyek között fennáll az összetévesztés veszélye, mivel ha a spanyol átlagfogyasztó olyan termékkel találkozna, amely a bejelentett védjeggyel van ellátva, akkor annak azonos kereskedelmi származást tulajdoníthatna, mint a korábbi védjeggyel jelölt árunak. Ezen kívül ki kell emelni, hogy az is nyilvánvaló, hogy a „Murúa" vezetéknév – amely az ütköző megjelölések közös eleme – azonos eredetű, ugyanis a felperes édesapja a korábbi, Spanyolországban bejegyzett védjegyet átruházta a beavatkozóra. Ezért az előbb említett ténybeli körülmény miatt megnő annak a veszélye, hogy a spanyol fogyasztó a felperes áruinak és a korábbi védjegy jogosultja áruinak azonos kereskedelmi származást tulajdonít. Ugyanezen oknál fogva igen valószínű – hasonlóan az OHIM vélekedéséhez –, hogy a szóban forgó vásárlóközönség a keresztnévnek és az „Entrena" vezetéknévnek a bejelentett védjegyhez való hozzátételében kizárólag azt látja majd, hogy az a korábbi védjegy jogosultjától, vagy legalábbis a beavatkozóval gazdasági kapcsolatban álló vállalkozásától származó borok különböző fajtáinak megkülönböztetésére szolgáló módszer.

79 Ezen értékelést a felperes többi érve sem tudja más irányba terelni.

80 Elsőként, ami a felperes azon állítását illeti, miszerint bizonyos körülmények esetén el lehet térni a termékek és a védjegyek hasonlósága között fennálló kölcsönös függés ítélkezési gyakorlatbeli elvétől, megjegyzendő, hogy még ha feltételezzük is azt, hogy ennek kizárása lehetséges, a felperes akkor sem hivatkozott olyan tényezőkre, amelyek alátámasztanák ezen állítását.

81 Másodszor, ami azokat a dokumentumokat illeti, amelyeket a kereseti kérelemhez mellékeltek, és amelyek célja a „Murúa" kifejezést tartalmazó védjegyek állítólagos békés együttélésének bizonyítása, ki kell emelni, hogy ezek az Elsőfokú Bíróság előtt első alkalommal bemutatott dokumentumok elfogadhatatlanok, és ezért bizonyító erejüket nem szükséges vizsgálni (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-247/01. sz., eCopy kontra OHIM [ECOPY] ügyben 2002. december 2-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-5301. o.] 49. pontját, valamint a T-129/01. sz. Alejandro kontra OHIM–Anheuser-Busch [BUDMEN] ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2251. o.] 67. pontját). Mindenesetre, az említett dokumentumokban és a felperesnek a periratokban foglalt azon állítását illetően – miszerint a spanyol „Julián Murúa Entrena" szóvédjegy és a korábbi védjegy a spanyol piacon békében léteztek egymás mellett – a pontosság érdekében meg kell jegyezni, hogy a felperes említett védjegyének a legfelsőbb bíróság által elrendelt törlése, amely a spanyol közönségnél az említett védjegy és a korábbi védjegy közötti összetéveszthetőségen alapult, elegendő annak bizonyítására, hogy az említett védjegyek állítólagos „békés együttélése" nem volt igaz.

82 Azt is meg kell állapítani, hogy a keresetlevélhez mellékelt azon dokumentumok egy jelentős része, amely annak bizonyítására szolgál, hogy a borágazat piacán békében élnek együtt olyan lajstromozott védjegyek, amelyek tartalmaznak közös szóbeli elemeket, szintén nem fogadható el, mivel azokra elsőként az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során hivatkoztak.

83 Ezzel szemben, ami a Faustino, a Medrano és a Palacios vezetéknevekkel kapcsolatban a kereseti kérelemhez mellékelt dokumentumokat illeti, amelyekre már az OHIM előtti eljárásban is hivatkoztak, azok elfogadhatók. A jelen ügyre nézve azonban nincs hatásuk. Valójában az iménti dokumentumokban említett nemzeti bejegyzések olyan védjegyekre vonatkoznak, amelyek nincsenek semmiféle kapcsolatban az ütköző védjegyekkel. Következésképpen az említett dokumentumoknak és azon állításoknak, amelyeket továbbra is fenntartanak, nincs jelentősége a jelen ügy tárgyát képező, ütköző védjegyek közötti összetéveszthetőség vizsgálata szempontjából (lásd a fenti 81. pontban említett BUDMEN-ügyben hozott ítélet 63. pontját).

84 Végezetül, ami a felperes arra vonatkozó állítását illeti, hogy a dániai védjegyek békében léteznek egymás mellett, rá kell mutatni arra, hogy ezen állításnak a jelen ügyre nézve nincs hatása, mivel a beavatkozó fél korábbi védjegyének oltalma Dánia területére nem terjed ki.

85 Mivel az egyik tagállamban – jelen esetben Spanyolországban – fennáll az összetévesztés veszélye, ez elegendő a bejelentett védjegy lajstromozásának elutasítására, ahogyan arra a fenti 39. pont felhívta a figyelmet. Ezért a fellebbezési tanács által megállapított, a bejelentett védjegy és a korábbi, Németországra, Franciaországra, Ausztriára, Svájcra és a Benelux-tagállamokra kiterjedő oltalommal rendelkező nemzetközi védjegy közötti összetéveszthetőségről nem szükséges határozni.

86 Következésképpen, a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére vonatkozó jogalap megalapozottságának hiányában a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

87 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM és a beavatkozó fél kérelmének megfelelően a kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A kereseti kérelmet elutasítja.

2) A felperest kötelezi a költségek viselésére.

Legal Mengozzi Wiszniewska-Białecka

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. július 13-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

H. Legal

elnök